

Vanaf de toren keek je zo naar het Zuiden: op de voorgrond het Corneliushuis, dan de kleuterschool, het klooster, de meisjesschool en daar tegenover nog de jongensschool.

WE WAREN BIJNA VRIENDEN, HOEWEL...

1940/41

Op 14 mei 1940 moet Nederland wel capituleren: De binnenstad van Rotterdam is met de grond gelijk gemaakt. De gemoedelijke sfeer tussen

inwoners en militairen is al snel over. Loyaliteit wordt geëist van ambtenaren en leerkrachten, geen eigen vaderlandse gedichten, geen Wilhelmus meer.

En zeker geen Joodse werknemers op gemeentehuizen en scholen.

De Duitse 'Wehrmacht' nam intussen de scholen in gebruik, de kleuterschool van de zusters als lazaret en als slaapplaats, ook het patronaat (Sint Corneliushuis), "waar zij dagelijks uittrokken om manoeuvres te maken en wel op dezelfde tijd dat de zusters naar de kerk moesten. Het eiste voor sommige zusters heel wat moed om tussen die paardenkoppen en poten te gaan, maar al gauw werd geroepen: "De zusters komen" en dadelijk stond bij elk paard een soldaat om de zusters voor trap of stoot te behoeden".

(Verslag van een zuster)

DOOR DE OGEN VAN HEIN VAN DE LAAR

Hein van de Laar is op 26 juni 1939 geboren en is nu 80 jaar. Hein woonde met zijn ouders tijdens de oorlog aan de Veerstraat 5, naast de familie Donkers in de boerderij, die in 1945 gedeeltelijk in brand werd geschoten vanaf het kanaal.

Ik moest de fiets in de tuin begraven

Hein blikt terug:

"Onze beide families zaten in een grote schuilkel-der in de kippenren van Marinus Donkers tijdens de oorlog. Een paar dagen voor de bevrijding nam een Duitse soldaat de fiets van mijn vader mee. De fiets stond onder een laken in de woonkamer. Mijn vader gooide zijn schoenen uit en ging op zijn sokken erachteraan."

"Bij het Patronaat (nu het Vestzak) stond zijn fiets tegen de muur en mijn vader kwam haastig met de fiets naar huis. Ik moest de fiets in de tuin begraven, dit deed ik samen met mijn vader."

